

Одобрено от Министерството на народното просвещение съ окръжно № 3830 от 1. XII. 1935

БОЯНЪ ГЕОРГИЕВЪ

Кърпата на Св. Вероника

Старата Фулвия стоеше скръбно наведена надъ леглото на императора Тиберий. Зла болестъ бѣ се вгнѣздила въ него и го бѣ превърнала въ немощна отрепка. Рани покриваха тѣлото му. Капки кръвъ блестѣха по тѣхъ и възбуждаха стрѣвта на мухитѣ. Тукъ-тамъ се блѣтеха гнойни огнища и страшна воня се издигаше отъ тѣхъ. Гласътъ му бѣ пресипналъ. Не можеше да направи движение безъ да не изохка. А какъвъ левентъ бѣ неотдавна! Всички се страхуваха отъ него. И какви славни победи удържа надъ враговетѣ на обширната римска империя! И какъ роболепно превиваха колѣне предъ трона му разни блюдолизци, какъ го величаеха и ласкаеха, за да могатъ да грабнатъ после назначението на управител на нѣкоя провинция, кждето щѣха безмилостно да обиратъ населението. Тѣли благородници отъ покоренитѣ страни смирено чакаха да бждатъ приети отъ него, за да го увѣрятъ въ своята преданостъ и подчинение. Сенаторитѣ прекланяха глава когато влѣзѣше въ сената. А колчимъ минѣше презъ форума, народътъ не преставаше възторжено да вика. И той, гордъ, съ високо вдигната глава, снизходително приемаше похвалитѣ и възторжитѣ. Нали бѣше великъ римски императоръ! Само Фулвия, старата му кърмачка, не бѣ доволна. Въ раболепието на близкитѣ му виждаше лицемерие и подлостъ, а въ виковетѣ на тѣлпата страхъ отъ жестокия императоръ. И му казваше това. Но той махаше небрежно съ ржка. Лицемерието и подлостъта на сановницитѣ и страхътъ на тѣлпата му доказваха, че е силенъ. А кой може да се бори съ силата?

Но ето, болестъта го свали на легло. И гордиятъ императоръ се превърна на безпомощно сжщество, стана сѣнка, отъ която никой вече не се страхуваше. Първи го напустаха тия, които най-много го величаеха. Дори започнаха да се подиграватъ съ него. Следъ това народътъ дигна глава и не хаеше вече за този, когото неотдавна стихийно приветствуваше по улицитѣ. И сега, изоставенъ, стенещъ отъ болки, Тиберий проклинаше всичко и всички. Само старата кърмачка не бѣ му измѣнила. За нея Тиберий все още бѣше онова малко сжщество, което бѣ отрасло на нейната грѣдь и което сега съ своята безпомощностъ, сжщо както нѣкога, се нуждаеше отъ присжтствието ѝ. Тя не натякваше на императора за предишното му заслѣпление. И дума не продумваше за съветитѣ, които му бѣ давала да се пази. Съ нищо не огорчаваше и безъ това безрадостнитѣ му дни. Само майчински се грижеше за него, миеше ранитѣ му и ги превѣрзваше съ какви ли не мехлеми. Но ранитѣ не минаваха. Напротивъ, всѣки день ставаха все по-голѣми, все по-люти и не даваха покой на болния. Какви ли не лѣкари и билкари отъ огромната империя се изреди-ха предъ леглото на Тиберий! Какво ли не направи, какво ли не употреби, но всичко напраздно. Императорътъ отъ день на день все повече се топѣше, погледътъ му гаснѣше, а слепенитѣ устни едва можеха да поискатъ вода. Старата Фулвия не се отдѣляше отъ него, плачеше, молѣше се на боговетѣ да пощадятъ нейния почти синъ, обричаше имъ богати подаръци. Ала напраздно, болестъта все повече напредваше.